

Levél Kazinczy Ferenc Úrhoz

Szerencsen, 2025. esztendeje, őszi hava 17. napján

Nemes és Tiszteletreméltó Kazinczy Ferenc Úrnak,
Széphalmon

Méltóságos Uram!

Engedje meg e néhány sorban, hogy alázattal és "ászinte tisztelettel" ajánljak figyelmébe egy újabb irodalmi munkát, mely - úgy vélem - nemcsak elmének és szívnek egyaránt gyönyörűséget okoz, hanem nyelvünk virágzó gazdagságának is fényes példája lehet.

A mű, melyről írok, Jókai Mór úr tollából származik, s „A sárga rózsá” címet viseli. Bár terjedelmében szerény, tartalmában mégis nemes, mély érzésű és bölcs üzenetekkel teljes írás, mely a mi alföldi népünk világát, annak igaz lélekletét és sajátos erkölcsrendjét tükrözi.

A regény hőse, Vadász Jani, egy becsületes szívű, ám törvényen kívüli betyár, ki a puszták népe közt valóságos népmesei hősként él. Életútja nem a rablásban vagy gyilkolásban keresendő, hanem a szabadság eszméjének megtestesítője. Ő a magyar néplelek megtestesítője: büszke, szenvedélyes, s mi bűnös sorsa ellenére is feddhetetlen erkölcsű. Jani szerelme a szép és tiszta lelű Rózsá, kinek sorsa egyenest tragikusnak látszik: Jani nem kérheti meg a kezét, hisz törvényen kívüli, ő pedig becsületes parasztlány. Ám a szerelem köztük „nem úgy gyulladt, mint a tarlótüz, de mint Isten lángja: lassan de örökre”.

A történet során Jani - ahelyett, hogy elragadná magának a lányt, ahogyan a puszták erkölcs meg elfogadná - lemond róla, mikor az tisztességes házasságra készül egy más férfival. S habár a sors furcsa fordulatán végül kiderül, hogy Rózsá szíve mindig is Janit szerette, a betyár nem él vissza ezzel: „Nem vagyok én való tisztesség embere házához. Én már nem férek többé vissza az emberek közé.” E nemes lemondás talán az egész mű erkölcsi csúcspontja - és nemes példázata annak, mit jelent az igazi jellem.

Tisztelt Kazinczy Úr, bizonyára örömet lelne abban, miképp Jókai úr ezen művében hódol a magyar nyelv gazdagsága előtt. A tájleírásokban, a népi beszéd fordulataiban

s a szókincs bőségében egyaránt megcsillan ama törekvés, melyet Felsőged hajdan zászlajára tűzött.

Vegyük csak egy rövid idézetet, mellyel Jókai a puszta világot idézi meg: „Az Alföld tenger, melyben nem víz van, hanem fű; nem hajók úsznak rajta, hanem gulya.” E képek egyszerre valóságosak és költőiek, s ékes példái annak, miképp lehet a magyar nyelvvel festeni – nemcsak írni. E stílus nem idegen attól, amit Főnököm mértékkel és világossággal annyira szorgalmazott. Mert e nyelv már nemcsak a nép nyelve, de immár a nemzet irodalmi eszköze is.

Miért ajánlom e művet a figyelmébe?

Azért, mert ritka egyensúlyt találunk benne a népi világ hiteles ábrázolása, a lírai szépség, s az erkölcsi tanulság között. Műfajában ugyan „kisregény”, de üzenetében annál nagyobb: a szerelem, hűség és önfeláldozás időtlen értékei sugároznak belől. Ezenfelül úgy érzem, a mű alkalmas arra, hogy a fiatal nemzedékek is izlelni tanul belőle anyanyelvünk szépségeit – s érezzék: magyar nyelven is lehet úgy írni, hogy az felérjen bármely külföldi irodalmi remekkel.

Méltóságos Uram!

Bizván abban, hogy e kis írás méltó a Felsőged figyelmére, s talán még jóváhagy is, maradok az igaz magyar szó s az erkölcsös irodalom hű szolgája, s Méltóságos öszinte tisztelője:

Alázatos híve és barátsággal

Lenke Regina Szabina

Pályázó neve: Lenke Regina Szabina

E-mail cím: reginalenke73@gmail.com

Telefon: 06 70 720 5556

Iskolám: Szerencsi SzC. Műszaki és Szolgáltatási Technikum és Szakképző Iskola
3900. Szerencs, Ondi út 8.